

A Nagy Bazár

Brayan Aranya

és más
történetek

PETER V. BRETT

Peter V. Brett

A
Nagy Bazár

Brayan Aranya
és más
történetek

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2016

Tartalomjegyzék

Bevezető	7
A Nagy Bazár	9
Kimaradt jelenetek	55
Arlen	57
A megvert Brianne	65
Kráziai szótár	79
Rovások grimoárja.	83
Brayan Aranya	95

Bevezető

Minden regény tanulási folyamat a szerző számára, és ez *A Rovásember* esetében is így volt. Valódi kihívást jelentett úgy vezetni a történetet, hogy a tempo egy pillanatra se hagyjon alább, és mindvégig megőrizzem a feszültséget úgy is, hogy a könyv igencsak hosszú lett, és tizennégy évet ölelt fel három különböző szereplő életéből. A folyamathoz az is hozzátartozott, hogy kiokoskodjam, az összkép érdekében hol érdemes kihagynom egy-egy már megírt jelenetet (bármennyire is szerettem alkalmasint). Ennél is fontosabb volt, hogy megtanuljak előretekinteni, és meg sem írni ezeket a jeleneteket.

A Nagy Bazár az utóbbira példa. A történet voltaképpen *A Rovásember* tizenhat és feledik fejezete: a 16. és a 17. fejezet között eltelt három évben játszódik, amikor Arlen Fullajtárként utazik a Szabad Városok között.

Izgalmas, kalandokkal teli időszak volt ez Arlen életében, igazán termékeny táptalaj a novellák számára, amikben arról esik szó, hogyan töltötte az időt hol az egyik faluban, hol a másikban, és milyen hatással volt a rovások mögött élő emberek életére.

Mint Caine a *Kung fuban*.

Sok történetet el tudnék mesélni azokról az évekről, ezek azonban nem fértek már be *A Rovásemberbe*, és még ha szorítottam is volna

nekik helyet, csak lassították volna a tempót, amivel Arlen a számára megírt sors felé száguldott. Úgy döntöttem hát, mellőzöm ezeket a történeteket, és inkább később térek vissza hozzájuk. Ekképp Arlent a 17. fejezet elején egy sor csak könnyedén felvázolt kaland után látjuk viszont. Az eltelt idő során rengeteget tanult a világról, végül pedig rátalált Anoch Sun elveszett városára, ami a következő igazi fordulópontot jelentette az életében.

Pár ilyen kaland szerepel a későbbi regényekben, de az a történet, amiben Arlen rátalál magára az elveszett városra, túlságosan terjedelmes és különálló, hogy valamelyik nagyobb lélegzetű könyv egy fejezete legyen, ebben a formátumban azonban szívesen állok elő vele.

A Nagy Bazárban benne van minden, amit imádok Arlenben, ráadásul felbukkan az egyik kedvenc mellékszereplőm, Abban, a khaffit is, sőt, most először az ő nézőpontjából is követhetjük az eseményeket.

Azt hiszem, az új olvasók és a régi rajongók egyaránt élvezhetik ezt a történetet.

Peter V. Brett

2009 július

www.petervbrett.com

A
Nagy Bazár

K

V.u.* 328

NAPFÉNY PERZSELTE A SIVATAGOT. Nemcsak rettenetes hőt és világosságot árasztott magából, de nyomasztó súllyal nehezedett a földre, és Arlen folyton-folyvást azon kapta magát, hogy összegörnyed, mintha kénytelen-kelletlen meghajolna alatta.

A Kráziai sivatag peremén lovagolt, repedezett, száraz agyag vette körül, ameddig csak a szem ellátott. Semmi sem nyújtott árnyékot, és semmi sem védett a hőségtől. Lehetetlennek tűnt itt az élet.

El nem tudom képzelni, mit kereshetne itt egy épeszű ember, szidta magát Arlen, de azért dacosan kihúzta magát. Vékony fehér köpenyt viselt a ruhái fölött, a csuklyát mélyen a szemébe húzta, száját és orrát fátyollal takarta el. A szövet legalább a hőség egy részét visszaverte, de így is csak csekélyke védelmet nyújtott. Arlen még a lovára, egy Hajnalfény nevű cursariusra is rádobott egy fehér pokrócot. Az állat száraz köhögéssel igyekezett kiűzni a mindent ellepő port a torkából.

– Én is szomjas vagyok, Hajnal – mondta Arlen, és megsimogatta a ló nyakát –, de a délelőtti vízadagunkat már megittuk, úgyhogy nincs más választásunk, mint hogy tűrjünk.

Megint elővette Abban térképét. A nyakán átvetett iránytű elárulta, hogy továbbra is keletnek tartanak, de a kanyonnak nem látta nyomát. Már egy nappal korábban meg kellett volna pillantaniuk, és tudta, hogy akármilyen szigorúan osztja is be az adagokat, másnap

* visszatérés után

vissza kell fordulniuk a Kráziai Erőd felé, ha nem érik el a folyót, és nem találnak vizet.

Vagy megspórolhatnál magadnak egy teljes napnyi szomjazást, és most azonnal visszafordulhatnál, szólalt meg egy hang a fejében.

A hang mindig azt mondta, hogy forduljon vissza. Arlen úgy tekintette, mintha az apja lenne, valaki, akit közel egy évtizede nem látott, a szavai mégis ott motoszkáltak a fejében. Mindenesetre a gondolataiban mindig olyan szigorúnak tűnő bölcsességek szólaltak meg, amiket az apja szokott elsütöni. Bálás Jeph jó és becsületes ember volt, de ezek miatt az állítólagos bölcsességek miatt egész életében nem tette ki a lábát az otthonából néhány órácskánál hosszabb időre.

Minden, a falvak biztonságától távol töltött nap egy újabb, magúroktól távol töltött éjszakát jelentett, és ezt még Arlen sem vehette félvállról, viszont mérhetetlen vágyat érzett, hogy olyasmit lásson, amit más még nem látott, hogy olyan helyeken járjon, ahol más még soha nem járt. Húszéves volt, és mostanra annyit tapasztalt, mint legfeljebb egymaroknyi másik ember a világon.

Mint a kaparó érzés a torkában, a hang is olyasmi volt, amit egyszerűen el kellett viselnie. A démonok miatt amúgy is éppen elég kicsi volt a világ – nem hagyhatta, hogy egy bosszantó hang még szűkebbre szabja.

Ezúttal Baha kad'Everamba tartott, egy kráziai faluba, aminek a neve azt jelentette, hogy „Everam Tálja”. Everamnak a Teremtőt nevezték Kráziában. Abban térképe szerint a falu egy tó kiszáradt medrében épült fel a kanyonnál. Valaha a cserépedényeiről volt híres, de a fazekasok húsz évvel ezelőtt egyszer csak nem küldtek több kereskedőt az áruikkal, és egy dal'Sharum expedíció kiderítette, hogy a bahaikkal végzett az éjszaka. Azóta senki sem járt ott.

– Részt vettem azon az expedíción – állította Abban. Arlen kételkedve pillantott a kövér kereskedőre. – Így igaz – folytatta az. – Újonc harcos voltam még a dal'Sharumok között, de jól emlékszem az útra. A bahaiaknak nyomát sem találtuk, de maga a falu érintetlen volt. Nem érdekelt bennünket a fazekasság, és becstelenségnek gondoltuk

volna a fosztogatást. Még most is maradhattak edények a romok között, csak egy bátor emberre várnak, aki megszerzi őket magának. – Közelebb hajolt. – Egy bahai fazekasmester munkája igen jó áron kelne el a bazárban – fűzte hozzá jelentőségteljesen.

Most pedig Arlen a sivatag közepén lovagolt, és azon elmélkedett, hogy vajon nem csak úgy találta-e ki Abban az egészet.

Órákon át haladt még, amikor egy keresztben végighúzódnó árnyéket pillantott meg a távolban. A szíve hevesebben kezdett verni, ahogy Hajnalfény kitartóan ügetett előre, és lassan feltáruult előttük a kanyon. Arlen megkönnyebbülten felsóhajtott, és emlékeztette magát, hogy jó okkal nem hallgatott apja hangjára. Délnek fordította a lovát, és nem sokkal később már a medencét is megpillantotta.

Hajnalfény hálás volt, amikor a medence oldalának árnyékába jutottak. A falu lakói láthatólag ugyanezt a helyet szerették igazán, mert az ősi kanyonfalakba építették otthonaikat. Mélyen a földbe vájtak, az így kialakított barlangok elé pedig vályogkunyhókat emeltek, amiknek a színe szemernyit sem különbözött az agyagétól, így kicsit távolabbról szemlélve már észrevétlenek maradtak. Tökéletes álca lehetett a sivatag fölött szálló, zsákmányt kereső széldémonok elől.

De a bahaiak a védelem ellenére is mind meghaltak. A folyó kiszáradt, és a betegségek meg a szomjúság sebezhetőbbé tette őket. Talán páran közülük megkíséreltek eljutni a Kráziai Erődbe a sivatagon keresztül, de ha így is történt, soha többé nem hallott róluk senki.

Arlen kezdeti jókedve gyorsan odalett, amikor rájött, hogy egy temetőbe lovagol be. Már megint. Védőrúnákat rajzolt a levegőbe, ahogy elhaladt a házak előtt, és sorra bekiáltott mindegyikbe:

– Hahó, bahaiak!

De hiába reménykedett benne, hogy élő embereket talál, csak a saját szavait hallotta visszhangozni. Ahol az ablakokon vagy az ajtónyílásokon egyáltalán megmaradtak a napsugarakat távol tartani hivatott szövetek, ott is elrongyolódtak, és belepte őket a por. A vályogba karcolt rováskok alig látszóttak, a hosszú évek során elkoptatta őket az éles

sivatagi szél. A falakba démonok karmai szántottak barázdákat. Nem maradhatott életben itt senki.

A falu közepén démonvermeket ástak ki, hogy a magúrok beleessenek, és hajnalban ne tudjanak elmenekülni a napfény elől, a kanyon falának különböző szintjein épült kunyhókat összekötő, cikkcakkban épült lépcsőket pedig barikádok zárták el. A kapkodva összetákoltszott védelmi rendszert a dal'Sharumok készítették – nem azért, hogy megvédjék a bahaiakat, hanem inkább, hogy megőrizzék az emléküket. Baha kad'Everamban khaffitok éltek, és bár az ebbe a kasztba tartozókat nem tartották méltónak hozzá, hogy lándzsát fogjanak, vagy belépjenek a mennyországba, azt még ők is megérdemelték, hogy megszentelt földben nyugodjanak, mert a lelkük csak így születethetett újjá egy magasabb kasztba tartozó emberben – ha rászolgált.

Márpedig a dal'Sharumok egyetlen módszerrel tudták megszentelni a földet: a saját vérükkel és a magúrok ereiben folyó fekete ichorral áztatták. Az ilyen csatákat alagai'sharaknak, azaz „démonháború”-nak nevezték, és a Kráziai Erődben minden éjjel megvívták. Elszánták magukat, hogy addig harcolnak, amíg minden démon elpusztul, vagy amíg már nem marad ember, aki harcba szállhatna velük. A harcosok egy éjszakát Baha kad'Everamban is az alagai'sharakkal töltötték, hogy megszenteljék a falusiak temetőjét.

Arlen megkerülte a barikádokat, és lelovagolt a kanyon mélyére, ahol az egykori folyómederben már csak kevéske sáros víz csörgedezett. Mellette gyér növényzet kapaszkodott a talajba, de távolabb már csak néhány élettelen cserje szára állt ki a földből. Vastagon belepte őket a por, és még ahhoz is túl szárazak voltak, hogy elrohadjanak.

A víz kis barna, bűzlő pocsolyákban gyűlt össze. Arlen átszűrte faszénen és finom szöveten, de továbbra is gyanakodva méregette, végül pedig úgy döntött, az lesz a legjobb, ha felforralja. Hajnalfény a gyomokat meg az ócska füvet majszolta, amíg ő dolgozott.

Későre járt az idő, és Arlen bosszúsán pillantott a lassan lenyugvó napra.

– Gyere, barátom! – szólt oda a lónak. – Ideje bezárkóznunk éjszakára.

Felvezette Hajnalfényt a falu központi terére. Mivel errefelé nem igen esett az eső, így erózió sem igen volt, a húsz láb mély és tíz láb átmérőjű démonvermek érintetlenek maradtak, csak a körülöttük kőbe karcolt rovások koptak el és szennyeződtek be. Ha egy démon így kerül a verembe, könnyedén kimászhatott volna onnan.

Azért ezek a gödrök adtak némi védelmet. Arlen a hordozható rováskörét a vályogfalak meg az egyik verem között állította fel, így érve el, hogy a tábor nehezebben legyen megközelíthető.

Arlen tíz láb átmérőjű köre lakkozott falapokból állt, amiket erős kötél tartott össze. Mindegyik lapra ősi tiltószimbólumokat vésett, annyit, hogy megvédjék minden ismert démonfajtól. Tökéletes precizitással fektette le őket, ügyelve, hogy a rovások megfelelően helyezkedjenek el, és megbonthatatlan védőhálót alkossanak.

Az egyik kör belsejében levert egy karót, majd kötelet hurkolt Hajnalfény lábai köré, és az így megbéklyózott lovat egy komplikált csomóval kikötötte. Ha az állat küszködik, vagy megpróbál futásnak eredni a démonok láttán, a kötél megfeszül, és nem engedi. Arlennek viszont reggel egyetlen mozdulatába kerül majd, hogy kioldja a csomót, aztán már csak a hurkot kell meglazítania, és Hajnalfény rögvest kiszabadul.

A másik körben a saját táborát verte fel. Megrakta a tüzet, de egyelőre nem lobbantotta lángra, mert a fa nagy kincs volt itt a semmi-ben, és a sivatagi éjszaka igencsak hideg tudott lenni.

Miközben dolgozott, Arlen tekintete újra meg újra a falba épített vályogkunyhókhhoz vezető lépcsőkre tévedt. Valahol odafent egy műhelyben dolgozott Dravazi mester, a kézműves, akinek a festett cserépedényei már életében annyit értek, mint a saját súlyuk aranyban, mostanra pedig már fel sem lehetett becsülni az értéküket. Ha találna egy eredeti Dravazit a mester fazekaskorongján, azzal fedezhetné ennek az útnak a teljes költségét. Ha több is előkerülne, nagyon gazdag ember válhatna belőle.

A térképek alapján Arlen még azt is sejtette, hogy merre lehet Dra-
vazi műhelye, de bármennyire is szeretett volna a keresésére indulni, a
nap már lenyugvóban volt.

Ahogy a hatalmas korong eltűnt a horizont mögött, a forróság el-
hagyta az agyagsíkságot, az ég felé szállt, és átadta a helyét a Magból
felemelkedő démonoknak. Gonosz sűrű füst szivárgott elő a föld
alól a körökön kívül, és lassan démonok alakját vette fel.

Ahogy a köd egyre sűrűsödött, Arlen kezdte bezárva érezni ma-
gát, olyan volt, mintha a kört üvegfalak vették volna körül, és elzár-
ták volna a világtól. Odabent nehezen kapott levegőt, bár a rovasok
csak a démonmágiát zárták ki, és a friss szél egyenesen az arcát érte.
Körbenézett sorra egymás után előbújó börtönőrein, és kivillantotta
a fogát.

A széldémonok öltöttek testet először. Nagyjából egy magasabb
férfi válláig értek volna, de fejükön hatalmas tarajok nyolc-kilenc láb-
nyira is felnyúltak. Hosszú pofájuk éles és hegyes volt, mint egy ma-
dár csőre, de több sorra való ujjnyi vastag fog is rejtőzött bennük.
A bőruket szívós, mégis rugalmas páncél alkotta, ami bármilyen lán-
dzsát vagy nyílveesszőt elhárított. Az anyaga elvékonyodott, ahogy ki-
nyúlt a lények oldalából, és a karjukhoz tapadva óriási, gyakran a dé-
monok magasságának háromszorosát is elérő fesztávolságú szárnya-
kat alkotott. A szárnyakból kiálló éles, kampós karmok akár egy em-
ber fejét is levághatták, amikor egy ilyen magúr lecsapott a levegőből.

A széldémonok nem vették észre a vályogfalak tövében ülő
Arlent, aki egyelőre nem gyújtotta meg a tüzet. Amint testet öltöt-
tek, futva indultak a folyópart felé. Kurta lábaikkal nem mozogtak
éppen kecsesen a földön, hamarosan azonban tanúbizonyosságát ad-
ták gyilkos eleganciájuknak, amikor hangos csattanással kitárták ir-
datlan szárnyaikat, és a levegőbe emelkedtek. Alig néhány csapásra
volt szükségük, és máris magasan körözve néztek zsákmány után.

Arlen arra számított, hogy hamarosan megpillantja a kráziai si-
vatagban élő homokdémonokat is, de a félhomályban máris ritkulni
kezdett a köd, és csak pár újabb széldémon öltött testet.

Arlen ettől egészen felélénkült. Bár a magúrok szinte mindent le vadásztak és megöltek, igazán az emberiséget gyűlölték, és néha vonakodtak elhagyni a romokat a lakók halála után, hátha egy napon újabb emberek érkeznek a helyükre. A soha nem öregedő démonoknak semmi okuk nem volt a türelmetlenkedésre, akár évtizedekig, vagy akár még tovább is vártak, ha kellett.

Egészen természetesnek tűnt, hogy újabb és újabb széldémonok kerülnek elő. A kanyon szikláit ideális helyszínt kínáltak a felszállásra, és akár egészen messzire is elrepülhettek éjszakánként zsákmányt keresni. A földhöz kötött homokdémonoknak nem jutott ki ebből a luxusból, így Arlen a nyomukat sem láthatta errefelé. A homokdémonok csapatban vadásztak, és a jelek szerint az elmúlt húsz évben ez a csapat odébbállt, máshol keresve áldozatokat magának.

Arlen felállt, és türelmetlenül járkált fel-alá, miközben az utolsó pár távolodó széldémont figyelte. Felnézett a vályogépületekre, és elmélkedett. Ha összehúzza magát, valószínűtlen, hogy a magúrok észreveszik a sziklafalakon. Ha az egyik mégis megpillantaná, még mindig behúzódhat az egyik vályogépületbe. Az ablakok és az ajtók olyan keskenyek voltak, hogy a széldémonoknak le kellett szállniuk, ha be akartak volna menni utána a kunyhókba, márpedig ezeket a lényeket a földön egyszerűen el lehetett gáncsolni, és könnyedén el lehetett futni előlük. Homokdémonoknak még mindig nem volt nyoma; a méretük és a színük miatt kiríttak volna egy ilyen vályogfaluban.

Egykarúnak meg órák kellene, hogy ideérjen. Már ha gyors...

Ne legyél hülye! Várd meg a hajnalt! – förmedt rá az apja hangja, de persze Arlen korábban sem igen hallgatott rá. Ha biztonságban akart volna élni, a Szabad Városokban marad, ahol a legtöbben anélkül éltek le az életüket, hogy egyszer is kimerészkedtek volna a védőhálón kívülre.

Arlen sok éjszakát töltött már a szabadban, főleg a Kráziai Erődben, ahol ő volt az egyetlen idegen, aki valaha is táncolta az alagai'-sharakot. Ezúttal azonban nem voltak mellette dal'Sharumok, akik segíthettek, ha baj történik. Csak magára számíthatott.

Hát ez nem újdonság, gondolta Arlen.

Lassan parázsló tüzet rakott a kör közepén, hogy gond nélkül visszataláljon a sötétben, aztán a lándzsája végére erősített egy fáklyatartót. Pár tartalék fáklyát is beledobott a hátára vetett bő zsákba, amit bahai cserépedényekkel készült megtölteni. Végül felkapta kerek pajzsát, amire szintén felfestette a védőszimbólumokból álló rováskört, és átmászott a barikádon.

Ahogy elhagyta a kört, Arlen úgy érezte, először tudott rendes lélegzetet venni napnyugta óta. Tudta, hogy csak a képzelete játszik vele, de mintha hűvösebb és édesebb lett volna a levegő a körön kívül. Jólesett egy kicsit visszakapni a világból, amit éjszakánként a magúrok elraboltak az emberektől.

A lépcsőhöz sietett, ide-oda mozgatta a fáklyáját, démonokat keresve – készen állt, hogy szükség esetén megvédje magát, vagy menekülőre fogja.

Nehezen kapaszkodott fel. A lépcsőfokok szabálytalanul követték egymást, némelyik olyan keskeny volt, hogy el sem fért rajta rendesen a lába. Néha szinte vízszintesen haladt, máskor meredek emelkedőn mászott felfelé. Gyanította, hogy a bahaiaknak nagyon erős combjaik lehettek.

A helyzetet csak tovább rontotta, hogy az alsóbb szintekről a dal'-Sharumok mindent összeszedtek a barikádjaikhoz. A törött edényeket meg bútorokat, a szakadt ruhákat, mindent, amit nem használtak fel a falakhoz, kupacokba hordták össze, hogy lelassítsák a kráziiaiak búvóhelye felé haladó démonokat, akiket aztán így átaszíthattak az alacsony oldalsó falon, egyenesen a lenti vermekbe.

Arlen igyekezett minél kisebbre összehúzni magát, ahogy egyre kapaszkodott felfelé, közben elővigyázatosan kémlelte az éjszakai égboltot. A széldémonok néma kövekként zuhantak alá akár egy mérföldes magasságból, hogy aztán a szárnyukat az utolsó pillanatban kinyitva egy szemvillanás alatt levágyják egy ember fejét, aztán a karmaik közé kapják a testet, és újra a magasba emelkedjenek anélkül, hogy a földet érintenék. Arlen nem kételkedett benne, hogy egy

ilyen magúr könnyedén elragadhatná őt is, ha nem venné észre idejében a fenyegető veszélyt.

Mire az ötödik szintre jutott, a barikádok eltűntek, és itt már a házak is érintetlennek tűntek. Azért Arlen továbbmászott, bár már sajogtak a combjában az izmok. Dravazi mester műhelyét állítólag a hetedik szinten kellett keresni, merthogy a mennyországnak hét oszlopa, Nie poklának pedig hét rétege volt.

Arlen megpróbálta elfojtani virgonc mosolyát, ahogy felkapaszkodott a hetedik szintre, és meglátta a mester nevét egy jókora épület bejárata fölé karcolva. Még egyszer körülnézett, de homokdémonoknak továbbra sem látta nyomát, a széldémonok pedig a jelek szerint messzire szálltak az éjszakában.

Az ajtónyílást rongyos függöny takarta, ami feltehetőleg inkább a mindenhol jelen lévő vörös port volt hivatott távol tartani, mintsem a bezárkózást vagy a biztonságot szolgálta. Egy ilyen kicsi és elszigetelt faluban, mint Baha, nem volt mitől tartani.

Arlen az ajtóhoz osont, pajzsa szélével félrehúzta a függönyt, lándzsáját bedöfte a sötétségbe. A fáklya vibráló fénye betöltötte a cserépedényekkel teli helyiséget.

Arlennek a lélegzete is elállt, alig akart hinni a szemének. A készlet legalább húsz éve gondosan becsomagolva várta, hogy elszállítsák a piacra. A vörös portól a tárgyak színe éppen olyan lett, mint a falaké meg a padlóé, de még ennyi idő elteltével is érintetlennek tűntek. Óvatosan megérintette az egyiket, ujjai csíkot hagytak a porban, és a fáklyafényben megcsillant a színes mintákat borító fényes lakkréteg. Egyetlen helyiségbe pillantott be, és máris több kincset talált, mint amennyit képes lett volna magával vinni.

Fél térdre ereszkedett, a földre fektette a lándzsáját meg a pajzsot, és levette a hátizsákját. Végigjáratta a tekintetét a kisebb vázákön, lámpákon és tálakon, hogy kiválassza, mit tegyen be a zsákba. Azt tervezte, hogy pár tárgyat magával visz a körbe, és alaposabban megvizsgálja őket, amíg a pirkadatot várja, aztán visszajön a többiért.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!
GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT
értékes, számozott példánya!

Már rendelhető!
LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,
hogy még értékebb legyen
a példányod!

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

MOST
-18% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!
+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!
Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:
[Kérem máris!](#)

Éppen egy finom vázát csúsztatott a hátizsákba, amikor meghalotta a morajt. Először azt hitte, hogy elmozdított valamit, és a nagy kupac agyagtárgy rögtön a földre dől. Megragadta a lándzsáját, és felemelte a rajta lévő lámpást.

Feldőlni készülő holmiknak a nyomát sem látta, viszont a morajlás folytatódott, sőt, most már inkább morgásnak hatott, határozott torokhangok lebegtek a sötétben.

Arlen azonnal megfélekedett az agyagtárgyokról, és lassan a hang irányába fordult. A homokdémon nyilván követte őt a helyiségbe – olyan hangtalanul osont, ahogy csak tudott, de képtelen volt elfojtani az állatias ösztönei diktálta hörgését.

Arlen lassan körbefordult, messzire maga elé tartotta a lándzsáját, és a szobát fürkészte, de egyetlen démont sem látott. Hirtelen megriadt, és felnézett, de semmi sem várta a mennyezeten, hogy rávethesse magát. Megremegett, és kényszerítette magát, hogy tovább keressen.

Talán sosem vette volna észre, ha nem abban a pillanatban fordul egyet, amikor a lámpa fénye éppen a megfelelő helyre esett. Először mintha közönséges vályogot látott volna, aztán viszont a fal egy darabja... egyszerűen megmozdult.

Egy démon volt ott. Arlen gyakorlatilag egyenesen rámeredt, mégis alig vette észre. A magúr páncélja éppen olyan színű volt, mint az agyag, még a durva textúrája sem ütött el tőle. Kicsi volt, nem nagyobb, mint egy közepes kutya, zömök testalkata azonban erős izmokról árulkodott, karmai pedig mély barázdákat hagytak a falban. Arlen soha nem látott hozzá hasonlót.

A magúr fészkelődött egy darabig, aztán dobbantott a lábával, majd megfeszítette az izmait, hangosan felüvöltött, és rávetette magát.

– Az éjre! – ordította Arlen, ahogy maga elé emelte a pajzsát, és azon gondolkodott, hogy a rovasai vajon elegendőnek bizonyulnak-e az új démonfajjal szemben. A szimbólumok válogatósak voltak, mindegyik egy konkrét démonfaj ellen készült. Akadtak átfedések, de az ember nem bázírozhatta erre az életét.